Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte

On Decembrie 07, 2021

Numai un artist bine lămurit cu el însuși are puterea de a împrumuta de la natură farmecul suav al unui limbaj care transforma vizualul în simțire.

Trebuie doar să privesc marea, și ea pe mine, ca să înțeleg de ce ochii unui artist văd doar idealul care apare drept real, și încă mult mai real decât așa zisul real. Calmi, duioși, inocenți, culegători de poezie și frumos, ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când surprind imaginea unei dimineți la malul mării, ca un mijloc excelent de condiționare a sistemului clarvizionar din care poate să rezulte relevanța experienței de creație.

Marea îmi face mereu cu ochii, ca și când ar fi ochii unui artist al cărui crez este simplu *: "Să pictez cu sufletul la gură, dincolo de reguli și tehnici"* . Şi încă o privesc cu uimire, cu amintirea unei vieți trecute, dintr-un timp nescris în ceas viu, în culoare, în vis, în timp ce lumina soarelui își oglindește zâmbetul în luciul valurilor ei.

Desigur. Îi fac cu ochiul privind-o intens, cu sensibilitatea sufletului de artist, sorbind optic din izvoarele primordiale ale artei acel ecou al personajului portretizat în chipul lui Poseidon, singurul care poate porunci furtunii atunci când puterea divină se întrupează în el. Lumii invizibile, de tip "lentilă convergentă", în care se scald regretele de a nu fi fost un zeu, îi recunosc adâncurile, ca și când aș traversa un adevărat vid spiritual, viețuind parcă din ce în ce mai mult doar pentru mine, pentru spirit, în ambianța unor trăiri onirice.

Leadership: Pentru cât timp ești pregătit să păstrezi un anumit nivel al simțirii intuitive, în favoarea unei viziuni artistice vaste care poate să dea consistență creației tale?

Poate că, totuși, stăpânul absolut al mării este un spirit meditativ orientat către solitudine, intercalat în fluxul mareic al unui limbaj silențios, dar aprig, în orice caz artistic prin transmiterea emoției provocate de cei mai celebri pași de liniște sufletească. Am numărat acei pași de sute de ori încercând să-mi țin mintea ocupată, dar sufletul meu blând și smerit a știut și încă știe: nu-i despărțire pentru noi. Şi tot de atâtea ori, marea mi-a șoptit cu o voce languroasă, parcă voind să mă facă părtaș la un fel de a face ochii în patru: *"Încearcă să mă înțelegi, și nu-mi cere imposibilul. Nu mă privi cu reproșul că aici e vorba de orice altceva decât de rațiune."*

Nicio mare nu este mai bine redată în pictură ca cea pe care o suportă memoria senzațiilor de Deja Vu. Trebuie doar să privesc marea în orice sezon, ca să mă reîntâlnesc cu ochii care nu se uită niciodată, aceeași ochi care, într-un mod incomprehensibil, îmi domină spiritul artistic. Ce importanță mai au valurile, atâta vreme cât eu sunt una cu marea? Nu în sensul în care intelectul sau simțirea cred în realitatea lucrurilor sensibile, vaste și profunde, ci în sensul în care marea mă vede ca pe o scoică adusă de curenții marini la țărm.

Şi scoica aceasta plină de taine, luminată de-o sfântă aureolă, instalată într-un gen artistic, este culeasă de un pictor bine diferențiat și bine lămurit cu el însuși, într-o anume cerință de paletă. El știe să o metamorfozeze într-un flaut menit să execute aceleași arpegii vreme îndelungată. Un flaut care dorește cu disperare un solo...

Leadership: Ai îndrăzneala de a atinge linia unui orizont nemărginit ce-și are trasat cu fermitate sensul unei demonstrații vizionare de tip "tablou cu multe fețe" ?

Mai ales acest raport dintre mare și om, între vastitate și profunzime, între punctul fix și ecoul ce dispare în eter, între tabloul fix și un moment mișcător, trebuie luat în considerare de orice artist care știe să vadă în subiectul său, în cel pe care îl îndrăgește nespus, starea de înălțare către sublim. Astfel, memoria senzațiilor mele este nu doar imensă, ci și detașată de cele ce se rostesc numai în taină, stăpânită de patosul unei nebunii trecătoare: de a mă fi pus în înțelegere cu un zeu al apelor și oceanelor, doar pentru a-mi umple universul interior cu designul stilizat al unui peisaj marin și relaxant care dă viață unei viziuni noi asupra realității.

Spun asta, pe de o parte fiindcă sublimul este marea văzută ca o lucrare ce-și ia tot mai mare avânt, nefiind strict limitată nici de imaginație nici de simțire, ci fiindcă ea poate să primească întreg caracterul divin dacă o considerăm a fi o totalitate: în solemnitatea artistică este cuprins ceea ce este cuprins în Dumnezeu.

Numaidecât, se observă în prim plan trei entități: marea, artistul și divinitatea, iar cine privește din alt unghi acest tablou ar putea sesiza o singură dublare a vederii lumii printr-o elastică forță a culorilor ce evidențiază „expresivitatea" plastică. Iată, deci, care este esența artistului: puterea de a împrumuta de la mare, cu a ei vastitate și profunzime, farmecul suav al unui limbaj care transformă vizualul în simțire.

Pe de altă parte, dacă aș considera marea ca fiind arhetipul suprem al poeziei, al muzicii sau al picturii, fără s-o văd drept prototipul înțelepciunii și al forței divine, fără să o dizolv în identitatea absolută, atunci trebuie să am în vedere că niciun artist nu își exprimă pictura ca un vals al cuvintelor pline de ritm, ci ca un limbaj redus la însăși esența lui: dialog, comuniune, inter-animare și inter-pătrundere.

Leadershipul este puterea de pătrundere în universul unei creații a cărei rezultantă permite confirmarea unei viziuni diferite asupra realității personale, dintr-o mulțime de alte posibilități de redare a unei imagini optice.

Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când vine vorba de a intui o realitate care nu se vede, ci se simte printr-o construcție vizuală. Avem în vedere faptul că ori de câte ori ne raportăm la o imagine care trezește o amintire deosebită, dorința de a avea din nou o anumită experiență, de a fi acolo, trebuie să ne raportăm la o compoziție artistică care presupune existența a două teme diferite: natura, și o prezență discretă, fantastică, mișcătoare, numită Eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-picteaza-mai-mult-decat-o-mie-de-cuvinte.html